

10 e Kamer

Nr. 266/13
VAN HET PARKET

Nr. *C/1782/13*
VAN HET ARREST

BP:

Eiser tot herstel:
Wooninspecteur

13 december 2013

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

not. GE.55.LA.080022/10 van het Openbaar Ministerie en van

1. _____, wonende te _____
2. _____, wonende te _____
3. _____, wonende te _____

burgerlijke partijen

en

de Wooninspecteur, bevoegd voor het Vlaamse Gewest, met kantoor te 9000 Gent, Geb. Van Eyckstraat 2-6,

eiser tot herstel,

tegen:

1. Nr. *2166* _____, invalide, geboren te _____ op _____, wonende te _____

2. Nr. *2167* _____, KBO met zetel te _____

3. Nr. _____ (...) (niet in de zaak voor het hof)

beklaagden,

verdacht van:

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden.

A. ...

B.

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 4, 6, 7, 8, 10, 17 en 23 van het decreet van 4 februari 1997 (B.S., 7 maart 1997) houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen van kamers en studentenkamers, als verhuurder van een kamerwoning of kamers, een kamerwoning of kamer te hebben verhuurd die niet beantwoordt aan de in artikelen 4, 6 en 7 bedoelde normen of van een studenten- of studentengemeenschapshuis of studentenkamer die niet beantwoordt aan de in artikelen 4 en 8 bedoelde normen en die geen geldig conformiteitsattest kan voorleggen

1. de tweede (...)

kamer gelegen op de derde verdieping op het adres
gekadastraerd als
in eigendom toebehorende aan
KBO met zetel
te hebben verhuurd aan
te van (inschrijving bevolkingsregister - stuk 24)
tot 22 april 2007 (benoeming tot bestuurder

2. de eerste, de tweede (...)

kamer gelegen op de derde verdieping op het adres
gekadastraerd als
in eigendom toebehorende aan
KBO met zetel
te hebben verhuurd aan
te van 22 april 2007 (stuk 310, 364) tot 9 september 2007
(datum wijziging Decreet)

C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 4, 6, 7, 8, 10, 16, 17 en 23 van het decreet van 4 februari 1997 (B.S., 7 maart 1997) houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen van kamers en studentenkamers, zoals gewijzigd,
- als verhuurder hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon
- als eventuele onderverhuurder hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon

– als persoon die het goed ter beschikking stelt met het oog op bewoning, hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon van een kamerwoning of een kamer verhuurd te hebben of ter beschikking te hebben gesteld met het oog op bewoning, die niet beantwoordt aan de in artikelen 4, 6 en 7 bedoelde normen of van een studenten- of studentengemeenschapshuis of studentenkamer die niet beantwoordt aan de in artikelen 4 en 8 bedoelde normen.

met de verzwarende omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt, meer bepaald:

1. de eerste en de tweede

kamer gelegen op de eerste verdieping op het adres
gekadastraerd als
, 1a 43 ca, in eigendom toebehorende aan
; KBO met zetel
te ter beschikking te hebben gesteld en
vervolgens te hebben verhuurd aan

te minstens op 7 april 2009 (stuk 24, 254) tot datum
eindvordering.

2. de eerste en de tweede

kamer gelegen op de tweede verdieping op het adres
gekadastraerd als
1a 43 ca, in eigendom toebehorende aan
KBO met zetel
te te hebben verhuurd aan

te van 7 april 2009 (stuk 23, 42) tot datum eindvordering.

3. de eerste en de tweede

kamer gelegen op de derde verdieping op het adres
gekadastraerd als
, 1a 43 ca, in eigendom toebehorende aan
; KBO met zetel
te te hebben verhuurd aan

te van 1 mei 2010 (stuk 23, 42, 263) tot 30 juni 2011
(beëindiging huurovereenkomst - stuk 49, 265).

4. de eerste en de tweede

kamer gelegen op de derde verdieping op het adres
gekadastraerd als
, 1a 43 ca, in eigendom toebehorende aan
; KBO met zetel
te te hebben verhuurd aan de

te van 21 april 2011 (stuk 505, 509) tot datum eindvordering.

5. de eerste, de tweede (...)

kamer gelegen op de derde verdieping op het adres
gekadastraerd als
, 1a 43 ca, in eigendom toebehorende aan
, KBO, met zetel
te hebben verhuurd aan

te van 9 september 2007 (Inwerkingtreding nieuw decreet) tot
en met 31 december 2008 (stuk 310, 364).

6. de eerste en de tweede

kamer gelegen op de derde verdieping op het adres
gekadastraerd als
, 1a 43 ca, in eigendom toebehorende aan
, Kultuur, met zetel
te hebben verhuurd aan

te van 1 januari 2009 (stuk 279) tot datum eindvordering.

7. de eerste en de tweede

kamer gelegen op het gelijkvloers op het adres
gekadastraerd als
, 1a 81 ca, in eigendom toebehorende aan
, KBO, met zetel
te hebben verhuurd aan

te in de periode van 27 oktober 2008 (stuk 207, 210) tot
datum eindvordering.

8. de eerste en de tweede

kamer gelegen op de eerste verdieping op het adres
gekadastraerd als
, 1a 81 ca, in eigendom toebehorende aan
, KBO, met zetel
te hebben verhuurd aan

te in de periode van 15 maart 2011 (stuk 235) tot datum
eindvordering.

9. de eerste en de tweede

kamer gelegen op de eerste verdieping op het adres
gekadastraerd als
, 1a 81 ca, in eigendom toebehorende aan

te ..... , KBO 4 ..... met zetel
en ..... te hebben verhuurd aan .....
stuk 200)

te ..... op een niet nader bepaald tijdstip, in de periode van 11
februari 2011 (stuk 217) tot datum eindvordering.

10. de eerste en de tweede

kamer ..... gelegen op de tweede verdieping op het adres .....
gekadastraerd als .....
1a.81 ca, in eigendom toebehorende aan .....
te ..... , KBO ..... met zetel
ter beschikking te hebben gesteld aan .....
f en

te ..... in de periode van 6 mei 2011 tot 17 mei 2011 (stuk 185,
224).

11. de eerste en de tweede

kamer ..... gelegen op de tweede verdieping op het adres .....
gekadastraerd als (.....
1a.81 ca, in eigendom toebehorende aan .....
te ..... KBO ..... met zetel
te hebben verhuurd aan

te ..... in de periode van 20 januari 2011 (stuk 269) tot datum
eindvordering.

12. de eerste en de tweede

kamer ..... gelegen op de tweede verdieping op het adres .....
1 gekadastraerd als .....
1a.81 ca, in eigendom toebehorende aan .....
te ..... KBO ..... met zetel
te hebben verhuurd aan

te ..... van 21 februari 2010 (stuk 24, 192) tot datum
eindvordering

13. de eerste en de tweede

kamer ..... gelegen op de tweede verdieping op het adres .....
gekadastraerd als .....
1a.81 ca, in eigendom toebehorende aan .....
te ..... KBO ..... met zetel
te hebben verhuurd aan

te ..... in de periode van 1 september 2010 (stuk 240) tot datum
eindvordering.

de tweede

Tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het strafwetboek, zoals ingevoegd door de Wet van 17 juli 1990, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van € 58.025,00

Nummer	Van	Tot	Primaire...	Tot maanden	Tot honr	Waarschborg	Totaal	TL
1805/2013	18/01/2012	175 EUR		67	11.725,00 €	550 EUR (el. 27%)	12.075,00 €	B1, 2, C5
0704/2013	18/01/2012	10 jaar: 180 EUR daarna: 200 EUR		33	6.000,00 €		6.000,00 €	C1
0704/2013	18/01/2012	spanddad 280 EUR		33	6.250,00 €		6.250,00 €	C2
0108/2013	30/08/2011	240 EUR	... 9-11-12/2010 2001 (el. 48, 38%)	12 (-4)	2.000,00 €		2.000,00 €	C3
21/04/2011	18/01/2011	240 EUR		9	2.250,00 €		2.250,00 €	C4
27/02/2011	18/01/2011	200 EUR		36	6.750,00 €		6.750,00 €	C7
15/03/2011	18/01/2011	200 EUR		18	3.000,00 €		3.000,00 €	C8
11/02/2011	18/01/2011	280 EUR		11	2.750,00 €		2.750,00 €	C9
06/08/2011	17/08/2011	100 EUR			0,00 €		0,00 €	C10
20/01/2011	18/01/2011	240 EUR		12	3.000,00 €		3.000,00 €	C11
21/02/2010	18/01/2011	280 EUR		23	6.750,00 €		6.750,00 €	C12
01/04/2010	18/01/2011	200 EUR		16	2.250,00 €		2.250,00 €	C13
							58.025,00 €	

zijnde hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, hetzij goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld, hetzij inkomsten uit belegde voordelen, waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

De rechtbank van eerste aanleg te Gent besliste bij vonnis van 4 februari 2013, 19^e kamer, op tegenspraak voor de beklaagden als volgt:

"voorafgaandelijk

Vult de tenlasteleggingen C1, C2, C4, C6, C7, C8, C9, C11, C12 en C13 aan als volgt " ... tot datum eindvordering, namelijk 19 januari 2012".

op strafrechtelijk gebied:

Ten aanzien van

Veroordeelt deze beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen B2, C1 tot en met C13 samen, tot een geldboete van duizend euro (€ 1.000,00).

Verhoogt de geldboete met vijftig decimes, aldus gebracht op zesduizend euro (€ 6.000,00).

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van drie maanden.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis ten aanzien van de beklaagde, wat betreft vijfhonderd euro (€ 500,00), gebracht op drieduizend euro (€ 3.000,00), of een vervangende gevangenisstraf van

vijfenveertig dagen, van de uitgesproken geldboete van duizend euro (€ 1.000,00) zal uitgesteld worden voor een termijn van drie jaar te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat deze beklaagde verplicht is een bedrag van vijftientwintig euro (€ 25,00), verhoogd met vijftig decimes, aldus gebracht op honderd vijftig euro (€ 150,00), te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Ten aanzien van

Veroordeelt deze beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen B1, B2, C1 tot en met C13 samen, tot een geldboete van zesduizend euro (€ 6.000,00).

Verhoogt de geldboete met vijftig decimes, aldus gebracht op zesendertigduizend euro (€ 36.000,00).

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis ten aanzien van de beklaagde, wat betreft drieduizend euro (€ 3.000,00), gebracht op achttienduizend euro (€ 18.000,00) van de uitgesproken geldboete van zesduizend euro (€ 6.000,00) zal uitgesteld worden voor een termijn van drie jaar te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Beveelt ten aanzien van deze beklaagde de bijzondere verbeurdverklaring overeenkomstig de artikelen 42, 3° en 43bis van het Strafwetboek van negenentwintigduizend vijfhonderd en twintig euro (€ 29.520,00), zijnde het equivalent van de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven zijn verkregen.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis ten aanzien van de beklaagde, wat betreft veertienduizend zevenhonderdzesentwintig euro (€ 14.760,00) van de uitgesproken bijzondere verbeurdverklaring van negenentwintigduizend vijfhonderd en twintig euro (€ 29.520,00) zal uitgesteld worden voor een termijn van drie jaar te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat deze beklaagde verplicht is een bedrag van vijftientwintig euro (€ 25,00), verhoogd met vijftig decimes, aldus gebracht op honderd vijftig euro (€ 150,00), te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

(...)

Wat de herstellvordering betreft:

Verklaart de herstellvordering van de Wooninspecteur toelaatbaar en gegrond zoals hierna bepaald.

Beveelt elk van de beklaagden
en (...) de herstelmaatregel, zoals hierna bepaald, uit te voeren.

Beveelt dat aan de panden gelegen te
(kadastraal gekend onder
en te

(kadastraal gekend onder
) , een andere bestemming zal worden gegeven overeenkomstig de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 en beveelt de uitvoering van alle werken aan deze panden die nodig zijn om eraan die rechtmatige bestemming te geven.

Bepaalt de termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregel op vijftien maanden die ingaat vanaf de uitspraak van dit vonnis.

Zegt voor recht dat op vordering van de Wooninspecteur de eerste beklaagde en de tweede beklaagde een dwangsom van 125.00 euro zullen verbeuren per dag vertraging in de uitvoering van de herstelmaatregel te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van vijftien maanden vanaf de uitspraak van dit vonnis.

Zegt voor recht dat de veroordeelden overeenkomstig art. 17bis, § 6, Kamerdecreet de Wooninspecteur en het College van burgemeester en schepenen van de stad onmiddellijk bij aangetekende brief of door afgifte tegen ontvangstbewijs op de hoogte brengen wanneer de opgelegde herstelmaatregel vrijwillig werd uitgevoerd.

Machtigt de Wooninspecteur en het College van burgemeester en schepenen van de stad t. indien de veroordeelden in gebreke blijven om de bevolen herstelmaatregel binnen de gestelde termijn zelf uit te voeren, om ambtshalve in de uitvoering ervan te voorzien.

Verplicht de veroordeelden hoofdelijk in geval van ambtshalve uitvoering om alle uitvoeringskosten te vergoeden overeenkomstig art. 17bis, § 7, Kamerdecreet.

Beveelt dat dit deel van het vonnis, wat betreft de beslissing over de herstellvordering, uitvoerbaar is bij voorraad niettegenstaande hoger beroep.

Overtuigingsstukken:

Beveelt de terugname van de overtuigingsstukken neergelegd ter correctionele griffie van de rechtbank van eerste aanleg alhier onder het nummer 20114058 en 20113718, aan de rechtmatige eigenaar, zijnde

Kosten:

Begroot de gerechtskosten in hun geheel op 390,48 euro.

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op 390,48 euro.

Legt de veroordeelden elk, krachtens artikel 91, tweede lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij K.B. 13 november 2012 (B.S., 29 november 2012), een vaste vergoeding op voor beheerskosten in strafzaken van vijftig euro (€ 50,00).

Op burgerrechtelijk gebied:

1. Vordering van

Houdt de burgerlijke belangen ten aanzien van deze burgerlijke partij aan.

2. Vordering van

Verklaart zich niet bevoegd te oordelen over de burgerlijke vordering in zoverre gesteund op feiten na 30 juni 2011.

Verklaart de vordering van deze burgerlijke partij tegen de eerste beklaagde en de tweede beklaagde voor het overige ontvankelijk en gegrond in de mate zoals hierna bepaald.

Veroordeelt de eerste beklaagde en de tweede beklaagde hoofdelijk om te betalen aan de burgerlijke partij:

- de som van duizend vijftig euro (€ 1.050,00), te vermeerderen met de vergoedende interest tegen de wettelijke rentevoet vanaf 1 december 2010 tot vandaag en met de gerechtelijke intrest op de hoofdsom en de vergoedende intrest vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling;
- een bedrag aan rechtsplegingsvergoeding begroot op vierhonderd veertig euro (€ 440,00).

Wijst het meer- of anders gevorderde af als ongegrond.

3. Vordering van

Verklaart zich niet bevoegd te oordelen over de burgerlijke vordering in zoverre gesteund op feiten na 19 januari 2012.

Verklaart de vordering van deze burgerlijke partij tegen de eerste beklaagde en de tweede beklaagde voor het overige ontvankelijk en gegrond in de mate zoals hierna bepaald.

Veroordeelt de eerste beklaagde en de tweede beklaagde hoofdelijk om te betalen aan de burgerlijke partij:

- de som van duizend vierhonderdveertig euro (€ 1.440,00), te vermeerderen met de vergoedende interest tegen de wettelijke rentevoet

vanaf 1 juni 2010 tot vandaag en met de gerechtelijke intrest op de hoofdsom en de vergoedende intrest vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling;

- een bedrag aan rechtsplegingsvergoeding begroot op vierhonderd veertig euro (€ 440,00).

Wijst het meer- of anders gevorderde af als ongegrond.

4. Overige burgerlijke belangen

Houdt de overige burgerlijke belangen ambtshalve aan."

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 19 februari 2013 door de eerste beklagde tegen alle beschikkingen,
- 19 februari 2013 door de tweede beklagde tegen alle beschikkingen,
- 19 februari 2013 door het openbaar ministerie tegen deze beklagden.

* * *

1. Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 31 oktober 2013 in het Nederlands,

- de eerste beklagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester Tom Van Maldergem, advocaat met kantoor te Gent,
- de tweede beklagde in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Joris Van Cauter, advocaat met kantoor te Gent, in zijn hoedanigheid van lasthebber ad hoc,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, substituu-procureur-generaal,
- de tweede en derde burgerlijke partij in hun middelen vertegenwoordigd door meester Kilian Vindevoghel, advocaat met kantoor te Gent,
- de eiser tot herstel in zijn middelen, vertegenwoordigd door meester Pieter Van Assche, voor meester Veerle Tollenaere, beiden advocaat met kantoor te Gent.

De eerste burgerlijke partij is niet verschenen en werd niet vertegenwoordigd.

2. De hoger beroepen zijn tijdig en regelmatig naar vorm. Zij zijn ontvankelijk.

De beslissing van de eerste rechters over de oorspronkelijk derde beklagde Chaâbane Elomari is niet door de beroepen bestreden.

3.1 De telastleggingen C1, C2, C4, C6, C7, C8, C9, C11, C12 en C13 werden door de eerste rechters terecht aangevuld met de datum van de eindvordering, namelijk 19 januari 2012.

3.2 Het hof verbetert de telastlegging C1 door weglating van het woord 'minsters'.

Immers kan de rechter door toevoeging van dit woord niet gevat zijn voor andere feiten dat deze die duidelijk en ondubbelzinnig bij hem door de aanhangigmakende akte zijn aanhangig gemaakt en waarover de beklaagden met kennis van zaken hun verdediging hebben kunnen voeren.

3.3 De aldus verbeterde telastleggingen hebben betrekking op dezelfde feitelijke gedragingen als deze die er in de verwijzingsbeschikkingen van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 19 maart 2012 en 22 juni 2012 aan ten grondslag liggen. Het verweer had daarop betrekking. Telkens hierna sprake is van de telastleggingen betreft het deze telastleggingen zoals vermeld in de verwijzingsbeslissingen hier verbeterd in randnummer 3.

3.4 Het hof merkt bovendien op dat in het bestreden vonnis in de telastlegging B2 bij materiële vergissing de voornaam " " in plaats van " " werd vermeld. De verwijzingsbeschikking is dienaangaande wel correct.

4.1 In de telastleggingen B en C worden de beklaagden vervolgd wegens inbreuken op het decreet van 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen van kamers en studentenkamers (het Kamerdecreet).

Het Kamerdecreet werd met ingang van 11 augustus 2013 opgeheven door artikel 34 van het decreet van 29 maart 2013 houdende wijziging van diverse decreten wat de woonkwaliteitsbewaking betreft (B.S., 1 augustus 2013). Vanaf 11 augustus 2013 zijn de feiten van de telastleggingen B en C strafbaar gesteld door artikel 20, § 1, respectievelijk eerste lid (telastlegging B) en eerste en derde lid (telastlegging C) van de Wooncode.

4.2 De feiten van de telastleggingen B1 en B2 waren inbreuken op de artikelen 4, 6 en 7 van het Kamerdecreet en waren ten tijde van de feiten strafbaar gesteld door artikel 17 van het Kamerdecreet met een geldboete van € 100 tot € 10 000.

Met ingang van 9 september 2007 tot en met 10 augustus 2013 waren de feiten strafbaar door dezelfde bepaling met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een geldboete van € 500 tot € 25.000.

De feiten zijn sinds 11 augustus 2013 inbreuken op artikel 5, §§ 1 en 2 en strafbaar gesteld door artikel 20, § 1, eerste lid van de Wooncode met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een geldboete van € 500 tot € 25.000 of met één van deze straffen alleen.

4.3 De feiten van de telastleggingen C1 tot en met C13 waren inbreuken op de artikelen 4, 6 en 7 van het Kamerdecreet en waren tot en met 10 augustus 2013 strafbaar door artikel 17, lid 1 en 2, 1° van het Kamerdecreet met een gevangenisstraf van een jaar tot vijf jaar en een geldboete van € 1.000 tot € 100.000.

De feiten zijn sinds 11 augustus 2013 inbreuken op artikel 5, §§ 1 en 2 en strafbaar gesteld door het artikel 20, § 1, derde lid van de Wooncode

met een gevangenisstraf van een jaar tot vijf jaar en een geldboete van € 1.000 tot € 100.000 of met één van die straffen alleen.

4.4 De feiten die aan de telastleggingen B1 en B2 en C1 tot en met C13 ten grondslag liggen, zijn, voor zover bewezen, de uitvoering van eenzelfde misdadig opzet en maken aldus slechts één misdrijf uit waarvoor slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk de zwaarste straf, dit is de straf van toepassing voor de telastleggingen C1 tot en met C13. Nu de straf van toepassing op heden minder zwaar is dan de straf van toepassing ten tijde van de feiten, aangezien de gevangenisstraf en de geldboete thans niet meer samen moeten worden opgelegd, dient, indien de feiten bewezen zijn, bij toepassing van artikel 2, lid 2 Sw. de straf van toepassing op heden te worden toegepast.

5. Het hof verwijst naar het feitenrelaas in het bestreden vonnis (randnummers 1 tot en met 5) en maakt dit tot de zijne.

Het hof voegt nog toe dat het aantal personen dat in de panden aan de met nummers en nummer stond ingeschreven op 22 november 2010 respectievelijk negen en tien personen was en dat de eerste controle van de Dienst Wonen van de stad Gent plaatsvond op 13 oktober 2010.

Het hof voegt ook toe dat uit de vaststellingen ter plaatse vermeld in PV LA.094391/10 van 9 november 2010 (stuk 24 strafdossier) bleek dat het huisnummer niet was aangebracht. Het pand met nummer had blijkens de latere vaststellingen bij de huiszoeken een benedenverdieping en drie verdiepingen, waarvan de derde verdieping kennelijk als een zolder werd aangezien bij de voormelde vaststelling ter plaatse, en het pand met nummer een benedenverdieping met twee verdiepingen, waarvan de tweede verdieping bij dezelfde vaststelling ter plaatse ook als een zolder werd aangezien. Op de respectievelijke derde en tweede verdieping bleken er telkens vier kamers te zijn.

6. Terecht hebben de eerste rechters geoordeeld dat de strafvordering ontvankelijk is. Niets staat in de weg dat de overschrijving van de dagvaarding op het hypotheekkantoor gebeurt nadat de zaak bij de rechter is ingeleid.

7.1 De eerste beklagde voert net als voor de eerste rechters aan dat de kamerverhuur reeds geruime tijd bestond voordat hij voorzitter werd van de vzw. Hij stelt dat de vorige voorzitter, de oorspronkelijk derde beklagde de slecht beheerd zou hebben en een administratieve en financiële puinhoop heeft achtergelaten. Ook toen de eerste beklagde voorzitter werd van de vzw op 22 april 2007 zou hij niets hebben kunnen ondernemen, aangezien als penningmeester nog steeds de financiën beheerde. Pas op 2 mei 2009 kon worden ontslagen.

De eerste en de tweede beklagden wijzen er op dat de tweede beklagde voor het wanbeheer van de oorspronkelijk derde beklagde een klacht met burgerlijke partijstelling bij de onderzoeksrechter te heeft neergelegd. Dit gerechtelijk onderzoek is nog niet afgesloten. De

beide beklaagden vragen in het belang van hun rechten van verdediging de huidige zaak op te schorten tot er uitspraak is met betrekking tot de feiten waarvoor lastens klacht is neergelegd. Dit onderzoek zou volgens hen ook kunnen uitwijzen in welke mate invloed heeft uitgeoefend op de bewoners van de panden om belastende verklaringen tegen hen af te leggen.

7.2 Met de eerste rechters stelt het hof vast dat de klacht met burgerlijke partijstelling, die pas op 5 juni 2012 werd neergelegd, dit is na de eerste verwijzingsbeschikking door de raadkamer van 19 maart 2012, betrekking heeft op gelden die toekwamen aan de tweede beklagde en die zou hebben achtergehouden. Zoals vermeld werd op 2 mei 2009 ontslagen als penningmeester van de tweede beklagde.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat de vervolgde periodes voor de telastleggingen C3, C4, C8, C9, C10, C11, C12 en C13 de eerste en de tweede beklagde te last gelegd zich volledig situeren in het tijdsperk dat al als penningmeester was ontslagen. Ook moet worden opgemerkt dat de aankoop van het gebouw aan de pas op 20 januari 2009 voor de notaris werd verleden en dat uit niets blijkt dat hij met de verhuur van dat pand iets te maken had.

Vervolgens dient vastgesteld dat de beklaagden niet aannemelijk maken dat de voor de eerste rechters en thans voor het hof vervolgde feiten van verhuur, onderverhuur of ter beschikking stellen van kamers die niet beantwoorden aan de, *in casu*, in de artikelen 4, 6 en 7 van het Kamerdecreet bedoelde normen enig verband houden met de beweerde feiten van diefstal en/of oplichting waarvoor te last van klacht met burgerlijke partijstelling werd neergelegd. Dit geldt ook voor de in de klachtbrief en de conclusie van de tweede beklagde voorgehouden administratieve puinhoop inzake de verhuur van de kamers boven de moskee.

Tevens stelt het hof vast dat tijdens het gerechtelijk onderzoek van de huidige zaak op geen enkel ogenblik werd opgeworpen dat de ondervraagde bewoners onder invloed van bezwarende verklaringen tegen de beklaagden zouden hebben afgelegd. Het huidige strafdossier bevat bovendien niet enkel die verklaringen maar ook de vaststellingen van de lokale politie zone van de Dienst Wonen van de stad en van de wooninspectie.

Niets stond ten slotte in de weg dat de beklaagden of een van hen al in 2009 een klacht bij de politie en/of een klacht met burgerlijke partijstelling indienden, nu toch op grond van de stukken gevoegd bij de klacht met burgerlijke partijstelling blijkt dat minstens op 24 november 2009 al aangetekend in gebreke werd gesteld om beweerde ontvreemde of achtergehouden sommen terug te betalen. Het is dan ook eigenaardig dat de tweede beklagde pas meer dan twee en een half jaar later klacht met burgerlijke partijstelling indiende, en dit nadat zij in de huidige zaak al was verwezen naar de correctionele rechtbank.

Het hof is van oordeel dat het huidig dossier alle elementen bevat die voor de beoordeling van de thans vervolgde feiten dienstig en nuttig kunnen zijn en dat de beklaagden met het dossier over alle gegevens beschikken om hun verweer volledig te kunnen voeren.

De rechten van verdediging van de beklaagden zijn in de gegeven omstandigheden niet geschonden.

Er zijn geen redenen om de behandeling van de zaak op te schorten.

8.1 De beklaagden werpen voor het eerst in beroep op dat de huiszoeking op het adres aan de te nietig is en ook de daaruit voortvloeiende resultaten, aangezien voor het huisnummer geen huiszoekingsbevel werd afgeleverd door de onderzoeksrechter. Volgens de beklaagden blijft de nietigheid ook na toepassing van de Antigoon-toets overeind, aangezien het tot het recht op een eerlijk proces behoort om niet vervolgd te worden op een wijze die strijdig is met wat de wet voorschrijft.

8.2 Het huiszoekingsbevel moet in beginsel duidelijk de ruimten vermelden die in de maatregel zijn bedoeld alsook de feiten die ermee verband houden. De politieambtenaren kunnen, op grond van het bevel geen andere ruimten doorzoeken dat deze die in de beschikking worden vermeld en hun speurwerk moet beperkt blijven tot het voorwerp van het bevel, d.w.z. betrekking hebben op elementen die verband houden met de te last gelegde feiten.

De te doorzoeken ruimten moeten dus nauwkeurig zijn bepaald of bepaalbaar zijn, op grond van de eigen vermeldingen van het huiszoekingsbevel, zodat de politieambtenaren de perken van hun opdracht niet overschrijden. Uit geen enkele wettelijke bepaling volgt dat het te doorzoeken gebouw of de te doorzoeken ruimten op grond van de gegevens van de kadastrale legger moeten worden geïdentificeerd of geïndividualiseerd.

8.3 Het hof stelt inderdaad vast dat de onderzoeksrechter te op 30 april 2011 regelmatig aan bevoegde officieren van de lokale politiezone Gent schriftelijke huiszoekingsbevelen gaf teneinde op de adressen met de huisnummers en aan de te alle zaken en voorwerpen welke kunnen wijzen op, verband houden met en/of bijdragen tot de bewijslevering van inbreuken op de Vlaamse Wooncode op te sporen en in beslag te nemen, en dat hij geen apart huiszoekingsbevel gaf voor het pand dat voorheen nummer was.

Al de voormelde gebouwen waren en zijn nog steeds eigendom van de beklagde het pand met nummer door aankoop op 24 maart 1983, het pand met vroeger nummer door aankoop op 25 september 1985 en het pand aan de nummer door aankoop op 20 januari 2009.

Uit het eerst gevende opsporingsonderzoek bleek dat enkel in de panden aan de en personen stonden ingeschreven. Uit de vaststelling toen ter plaatse dat het huisnummer in de niet voorkwam, leidde de politie af dat dit louter de

moskee betrof. Enkel aan de gevel van huisnummer hingen drie brievenbussen zonder naamvermeldingen; het huisnummer had geen brievenbus (stukken A1/21 tot 27).

Aldus kon de onderzoeksrechter er van uitgaan dat enkel de panden met de nummers en waren bewoond en was er geen reden om een huiszoekingsbevel voor een ander nummer aan de af te leveren.

Bij de uitvoering van de huiszoekingen op 17 mei 2011 bleek dat toen het pand met nummer werd betreden dit pand met het pand met het vroeger nummer door verbouwing was samengevoegd. De kamers op de verdiepingen boven het pand met voorheen nummer waren via het pand met nummer via dezelfde trappen toegankelijk. Ook waren die panden achteraan verbonden met het pand met huisnummer en waren al de panden met elkaar verbonden door een doorgang op de benedenverdieping.

In die omstandigheden kon de gedelegeerde officier rechtmatig aannemen dat de kamers gelegen in het voorheen genummerde pand een geheel vormden met en dus deel uitmaakten van het pand met huisnummer waarvoor het betreffende huiszoekingsbevel was verleend en niet (meer) van een afzonderlijk pand.

Bijkomend merkt het hof op wat volgt.

In zijn verhoor op 17 mei 2011 verklaarde : "Het pand werd dan aangekocht om de moskee uit te breiden. Het pand werd hierdoor opgeslorpt door het pand (...) Momenteel is de moskee gelegen op het gelijkvloers van de panden ex- en " (stuk A/1, 309). verklaarde op 29 juni 2011 dat toen de garage gelegen aan de werd aangekocht deze toegevoegd werd bij huisnummer en het gelijkvloers werd vergroot en dat nadat het gedeelte van de moskee af was met alle leden van de vereniging werd overeengekomen dat op de zolderverdieping vier kamers zouden worden gemaakt om deze achteraf te verhuren. Daaruit blijkt dat de panden met het vroeger nummer en het nummer door de eigenaar zelf tot één pand werden verbouwd.

De huurovereenkomsten die werden aangetroffen en/of voorgelegd vermeldten ook steeds het nummer en niet het nummer hoewel de kamers boven de moskee in het pand met voorheen nummer ook werden verhuurd.

Door de werd een regularisatie-aanvraag ingediend op 28 maart 2011 en bekomen op 27 mei 2011 voor "de verbinding tussen twee panden (regularisatie), het verbouwen van het gelijkvloers voor bidplaatsen en het verbouwen van de verdiepingen tot wooneenheden op het perceel gelegen te (...)" ; de expliciete verwijzing naar "twee panden" maakt onbetwistbaar duidelijk dat het gaat om de verbinding van enerzijds het pand en anderzijds het pand met nummer en dus dat de panden met voorheen het nummer en het nummer een geheel vormen.

Een afzonderlijk schriftelijk bevel tot het uitvoeren van een huiszoeking in het gebouw met voorheen nummer   maar door de eigenaar zelf met het gebouw met nummer   samengevoegd, was in die omstandigheden niet vereist.

De huiszoekingen zijn wettig en regelmatig en niet nietig.

9.1. De eerste beklagde voert voor het eerst in beroep in conclusie aan dat hem tijdens het strafrechtelijk onderzoek nooit voorafgaandelijk werd meegedeeld in welke hoedanigheid hij werd verhoord, nl. als natuurlijke persoon dan wel als vertegenwoordiger van de vzw. Deze ontoereikende cautiëplicht zou voor hem geleid hebben tot een schending van zijn recht om geen zelfincriminerende verklaringen af te leggen. Hij stelt dat hij ook "alsdan" bijstand (van een advocaat) had moeten krijgen.

De tweede beklagde stelt, net als voor de eerste rechters, ook dat aan de eerste beklagde diende te worden meegedeeld in welke hoedanigheid hij werd verhoord. Zij meent dat in het geval de eerste beklagde ook een verklaring diende af te leggen voor de vzw hij diende te worden ingelicht over de mogelijkheid dat voor de rechtspersoon een advocaat of een lasthebber *ad hoc* kan worden aangesteld die dan kan worden verhoord tijdens het gerechtelijk onderzoek.

De tweede beklagde meent dat de bepaling van artikel 47bis Sv. die luidt "ongeacht in welke hoedanigheid zij worden verhoord" de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt in samenhang gelezen met artikel 6 EVRM. Volgens de tweede beklagde worden op die manier categorieën van te ondervragen personen die zich in een wezenlijk ongelijke situatie bevinden toch op gelijke wijze behandeld. Die gelijke behandeling heeft volgens de tweede beklagde voor gevolg dat het recht om geen zelf beschuldigende verklaringen af te leggen beknot wordt voor die personen die worden verhoord in hun hoedanigheid als natuurlijke persoon en als vertegenwoordiger van een rechtspersoon.

De tweede beklagde verzoekt om daarover een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Volgens de tweede beklagde moet bovendien worden vastgesteld dat de eerste beklagde en oorspronkelijke derde beklagde, respectievelijk als voorzitter en voormalig voorzitter van de tweede beklagde, zich rechtens en feitelijk in een kwetsbare positie bevonden tijdens hun verhoor, aangezien het feit dat het verhoor in zowel de hoedanigheid van natuurlijk persoon als in de hoedanigheid van vertegenwoordiger van de rechtspersoon een dusdanig juridisch complexe situatie is, meebrengt dat de rechtsonderhorige die met dergelijke tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd zich derhalve steeds in een kwetsbare positie bevindt.

De tweede beklagde stelt dat zij hoe dan ook niet mocht worden ondervraagd 'via' haar orgaan   en   die zelf verdachte waren.

Uit deze middelen besluit de tweede beklagde tot de schending van artikel 6.1 en 6.3.c) EVRM. Volgens de tweede beklagde dient dit te leiden tot de niet ontvankelijkheid van de strafvordering, minstens tot de

uitsluiting van de verklaringen van en
als bewijs en van elk bewijs dat op deze verklaringen steunt.

9.2 Het hof stelt vast dat bij hun verhoren aan de eerste en de oorspronkelijke derde beklaagde niet uitdrukkelijk werd meegedeeld of zij verhoord werden als natuurlijke persoon dan wel als (voormalig) vertegenwoordiger van de vzw of in beide hoedanigheden. Anders dan de eerste rechters is het hof wel van oordeel dat uit de verklaringen van de eerste beklaagde blijkt dat hij zowel voor zichzelf als namens de tweede beklaagde verklaringen aflegde. Dit geldt ook wat de oorspronkelijke derde beklaagde betreft.

Dit vloede echter niet voort uit de voormelde bepaling van artikel 47bis Sv. nu deze woorden geen betrekking hebben op een eventueel onderscheid in hoedanigheid tussen een persoon die wordt verhoord in eigen naam of als orgaan of vertegenwoordiger van een rechtspersoon, maar wel naar de hoedanigheid van, naar gelang het geval, verdachte, slachtoffer of benadeelde, of getuige.

Het stellen van de door de tweede beklaagde geformuleerde prejudiciële vraag dient niet te gebeuren nu artikel 47bis Wetboek van Strafvordering de Grondwet klaarblijkelijk niet schendt doordat de voorgehouden ongelijkheid niet bestaat en het antwoord op de vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen. (art. 26, § 2, 2° Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof)

9.3 Het recht op bijstand van een advocaat gewaarborgd bij artikel 6.3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens, houdt in dat er gedurende het volledige vooronderzoek toegang moet zijn tot een advocaat, tenzij is aangetoond dat er wegens de bijzondere omstandigheden van de zaak dwingende redenen zijn om dit recht te beperken. Zelfs in dat geval mag een dergelijke beperking, wat ook de rechtvaardiging ervan is, niet onrechtmatig de rechten van de beklaagde zoals beschermd bij artikel 6.1 en 6.3 EVRM beperken.

Het recht van verdediging en het recht op een eerlijk proces zijn in de regel geschaad als zelf incriminerende verklaringen die werden afgelegd tijdens een politieverhoor zonder mogelijkheid van bijstand van een advocaat, worden gebruikt voor veroordeling. Deze omstandigheid heeft nochtans niet automatisch voor gevolg dat het definitief onmogelijk is de zaak van een verdachte en vervolgens beklaagde op eerlijke wijze te behandelen. Wanneer de rechter de verklaringen niet als doorslaggevend bewijs gebruikt, er kennelijk geen misbruik of dwang is gebruikt en de beklaagde zich op het ogenblik van het verhoor en tijdens het onderzoek niet in een kwetsbare positie bevond, of aan de kwetsbare positie van de beklaagde op een daadwerkelijke en passende wijze is geredigeerd, blijft het eerlijke karakter van het proces gevrijwaard

Volgens de interpretatie van het hof van de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens vereist het recht op een eerlijk proces gewaarborgd door artikel 6.1 EVRM slechts dat een verdachte bijstand van een advocaat wordt verleend tijdens zijn verhoor door de politie, in zoverre hij zich in een bijzonder kwetsbare positie bevindt wat niet noodzakelijk enkel het geval is bij een vrijheidsberoving.

9.4 Uit de enkele omstandigheid dat een verdachte wordt verhoord zowel in zijn hoedanigheid van verdachte natuurlijk persoon als in zijn hoedanigheid van vertegenwoordiger van een verdachte rechtspersoon vloeit niet automatisch voort dat de cautieplicht is geschonden of dat de betrokkene zich in een kwetsbare positie bevindt.

In casu wordt niet aannemelijk gemaakt dat de eerste beklaagde en de oorspronkelijke derde beklaagde zich tijdens hun verhoren in een bijzonder kwetsbare positie bevonden omdat hen niet werd meegedeeld in welke hoedanigheid zij werden verhoord. Dat die beklaagden zich door een omstandigheid in een andere kwetsbare positie bevonden wordt niet ingeroepen en blijkt ook niet uit het strafdossier en moet dus niet worden onderzocht.

Wat de oorspronkelijke derde beklaagde betreft stelt het hof vast dat deze op geen enkel ogenblik heeft opgeworpen dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden doordat hij zowel een verklaring als natuurlijk persoon en als voormalig voorzitter van de tweede beklaagde aflegde en dat dit gebeurde zonder bijstand van een raadsman. De derde beklaagde verscheen overigens vrijwillig op het politiekantoor na uitnodiging door de politie voor zijn verhoor (zie stuk 362).

De eerste beklaagde stelt enkel dat deze omstandigheid voor hem geleid heeft tot een schending van zijn recht om geen zelf incriminerende verklaringen af te leggen, maar concretiseert dit niet. Daarentegen blijkt *in concreto* dat hij onmiddellijk en voorafgaand aan zijn eerste en tweede verhoor er op werd gewezen dat hij geen zelf incriminerende verklaring diende af te leggen. Het is ook niet zo dat de beklaagde als natuurlijk persoon per definitie strijdige belangen heeft met de tweede beklaagde als rechtspersoon en dat de toepassing van artikel 5 Sw. meebrengt dat de beklaagde wanneer hij eventuele ontlastende verklaringen aflegt voor de rechtspersoon hij automatisch zichzelf incrimineert.

Het blijkt uit het strafdossier dat de eerste en de derde beklaagde voorafgaand aan hun verhoren, die plaatsvonden voor de inwerkingtreding van de bepalingen van de Wet van 13 augustus 2011 (B.S., 5 september 2011), door de onderzoekers in kennis werden gesteld van de bepalingen van het toen geldend artikel 47bis Wetboek van Strafvordering en hun ook nog meer uitgebreide rechten werden ter kennis gebracht. Zo werden zij onder meer er op gewezen dat zij na overleg met hun raadsman de mogelijkheid hadden om een nieuw verhoor te vragen, dat hun verklaringen in rechte konden worden gebruikt en dat zij het recht hadden om te weigeren om te antwoorden op de gestelde vragen.

Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de loutere omstandigheid dat hun niet werd meegedeeld in welke hoedanigheid zij werden verhoord meebracht dat zij niet anders konden dan zelf incriminerende verklaringen af te leggen. Zij konden immers met kennis van zaken vrij beslissen om geen verklaring af te leggen en eerst overleg met een raadsman te hebben. Ten onrechte stelt de eerste beklaagde aldus in conclusie dat hij antwoorden heeft "*moeten*" geven die zowel betrekking hebben op zijn hoedanigheid als vertegenwoordiger van de tweede beklaagde als in zijn eigen vermeende rol als natuurlijke persoon.

Er werd aan de eerste en de derde beklaagde na het verhoor een kopie van hun verklaring overhandigd. Zij waren aldus onmiddellijk in de mogelijkheid aanvullingen of rectificaties aan te brengen aan die verhoren en zo zij dit wensten overleg te plegen met een advocaat.

De eerste beklaagde kon als voorzitter van de tweede beklaagde tijdens het vooronderzoek vragen dat een lasthebber *ad hoc* voor de tweede beklaagde zou worden aangesteld. Hij kon ook de andere leden van de vzw inlichten over de mogelijkheid dat er tegenstrijdige belangen konden zijn tussen hemzelf en de vzw, zodat deze ook de aanstelling van een lasthebber *ad hoc* konden vragen. Hij kon ook de tweede beklaagde onmiddellijk na zijn eerste verhoor er op wijzen dat mogelijk best een raadsman werd gecontacteerd die de belangen van de tweede beklaagde zou waarmemen. Het is onjuist, zoals de tweede beklaagde in conclusie stelt, dat tijdens het vooronderzoek niet de mogelijkheid werd geboden om een advocaat of lasthebber *ad hoc* aan te stellen. Bij afwezigheid van een duidelijke wettelijke bepaling was de onderzoeksrechter ook niet verplicht tot de aanstelling van een lasthebber *ad hoc* over te gaan.

Het hof stelt ook vast dat bij de procedure tot regeling van de rechtspleging voor de tweede beklaagde een lasthebber *ad hoc* werd aangesteld door de raadkamer op 27 februari 2012 en dat in die beslissing de behandeling van de zaak werd uitgesteld naar de rechtszitting van de raadkamer van 19 maart 2012. In de tijdsspanne tussen die twee rechtszittingen werden namens de tweede beklaagde geen vragen tot het uitvoeren van bijkomende onderzoekshandelingen gesteld.

Al de beklaagden hebben tenslotte voor de eerste rechters vrij en met kennis van zaken hun verweer ten gronde kunnen voeren. De eerste en de tweede beklaagde doen dit ook voor het hof.

Rekening gehouden met het ganse verloop van de procedure moet aldus worden besloten dat noch de rechten van verdediging van de eerste en de tweede beklaagde zijn geschonden noch hun recht op een eerlijk proces.

Volledigheidshalve merkt het hof op dat een eventuele onrechtmatigheid van het bewijs omwille van het afleggen door een beklaagde van verklaringen zonder bijstand van een advocaat, niet leidt tot de niet-ontvankelijkheid van de strafvordering maar enkel tot eventuele bewijsuitsluiting. Het recht de strafvordering uit te oefenen ontstaat immers door het plegen van het misdrijf, ongeacht de wijze waarop ze verder wordt uitgeoefend en onafhankelijk van de wijze waarop de bewijsgaring verloopt.

Er zijn geen redenen om de strafvordering niet-ontvankelijk te verklaren noch om de verklaringen van de eerste en de derde beklaagde als bewijs uit sluiten.

10.1 De materiële vaststellingen in het dossier worden door de beklaagden op zich niet betwist.

10.2 De eerste beklagde meent ten onrechte dat hij niet met de rechtspersoon kan worden veroordeeld omdat het bestuur van de vzw collegiaal heeft beslist. Het feit dat de eerste beklagde optrad als vertegenwoordiger van een collegiaal bestuur en dat de beslissingen collegiaal werden genomen sluit zijn persoonlijke strafrechtelijke verantwoordelijkheid niet uit. Het openbaar ministerie beslist autonoom welke persoon of personen het vervolgt; de strafrechter heeft die beslissing van de procureur des Konings niet te beoordelen. De strafrechter moet uitsluitend oordelen over de zaken zoals ze hem worden voorgelegd, zonder zich af te vragen of andere personen eventueel in de vervolging zouden kunnen worden begrepen.

Het hof dient dus te onderzoeken of de eerste beklagde voor de te zijn last vervolgde misdrijven strafrechtelijk verantwoordelijk is als natuurlijk persoon, eventueel als natuurlijk persoon door wiens toedoen de tweede beklagde heeft gehandeld.

Met de eerste rechters is het hof van oordeel dat de feiten aan de eerste beklagde toerekenbaar zijn. De eerste beklagde was duidelijk degene binnen de vzw die zich al sinds zijn aanstelling als voorzitter op 22 april 2007 met de problematiek rond de verhuring van de panden bezig hield: dit blijkt uit de brief die hij op 26 september 2007 richtte aan het college van burgemeester en schepenen van de stad (stuk 2 gevoegd bij de conclusie voor het hof van de eerste beklagde). Al de huurcontracten die zich in het strafdossier bevinden werden ook door hem afgesloten.

De vastgestelde gebreken zijn van die aard dat aannemelijk is dat zij aanwezig waren toen de eerste beklagde de taak van voorzitter begon waar te nemen. De eerste beklagde kon en diende zich te vergewissen of de kamers niet werden verhuurd in strijd met de normen van het Kamerdecreet. Het feit dat tot mei 2009 penningmeester bleef maakte dit niet onmogelijk. Uit niets blijkt dat de eerste beklagde de gebouwen en de kamers heeft gecontroleerd of de nodige maatregelen heeft genomen of doen nemen om deze en het gebouw aan de bepalingen van het Kamerdecreet te doen voldoen. Integendeel blijkt dat de eerste beklagde de verhuring van de kamers in de ook gewoon verderzette na het ontslag van en het was onder zijn voorzitterschap dat ook de kamers in de werden verhuurd in strijd met de bepalingen van de artikelen 4 en, in bepaalde gevallen, 6 en 7, van het Kamerdecreet.

Alles wijst er op dat de eerste beklagde enkel begaan was met het in orde brengen van het administratieve en financiële reilen en zeilen binnen de vzw. Geen enkel gegeven toont aan dat er door hem als natuurlijk persoon en als voorzitter van de tweede beklagde aandacht was voor de normconformiteit van de verhuurde kamers. Het is pas na de tussenkomst van de politie en de bevoegde diensten van de stad en de wooninspectie dat daaraan effectief aandacht werd geschonken, zonder dat evenwel toen de verhuring al werd stopgezet.

Het is niet relevant dat het moeilijk was de bewoners omwille van hun culturele achtergrond hetzij te weigeren een kamer te verhuren, hetzij om

hen daarna te dwingen het pand onmiddellijk te verlaten, noch dat de vzw onvoldoende middelen had om de panden in orde te brengen: deze redenen kunnen niet als een hogere waarde worden aanvaard dan de regelen inherent en ten grondslag liggend aan de overtreden regels die de verwezenlijking en vrijwaring van een behoorlijke huisvesting trachten te garanderen.

De eerste beklagde handelde bewust en vrijwillig, dit is met kennis van zaken en zonder dwang. Dat sprake is van bewust en vrijwillig handelen wordt overigens verondersteld bij het plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil moet worden aangezien, nu hij het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, niet enigszins geloofwaardig maakt. De beklagde handelde in strijd met wat een normaal voorzichtig en vooruitziend persoon in dezelfde omstandigheden zou hebben gedaan.

Ook voor het hof is de verzwarende omstandigheid dat van de activiteit een gewoonte werd gemaakt voor de beklagde bewezen. Deze blijkt voldoende uit de verhuring van verschillende kamers aan verschillende personen in de periodes zoals vermeld in de telastleggingen voor hem.

De telastleggingen B2 en C1 tot en met C13 zijn dan ook ten aanzien van de eerste beklagde in beroep bewezen gebleven.

10.3 De tweede beklagde draagt een eigen strafrechtelijke verantwoordelijkheid. Zij was eigenaar van de panden en de verhuring gebeurde voor haar rekening. Er was binnen de rechtspersoon duidelijk onvoldoende aandacht voor de decretale regelgeving inzake de verhuur van kamers. Het is voor de beoordeling van de strafbare toerekening niet relevant, en voor de periode dat de verhuring gebeurde voor haar rekening door de eerste beklagde ook onjuist, dat de huurgelden niet op haar bankrekening zouden zijn gekomen. De tweede beklagde handelde door toedoen van (telastleggingen B1, B2 en C5), die ook wetens en willens handelde, en de eerste beklagde (telastleggingen B2 en C1 tot en met C13). De rechtspersoon en de natuurlijke personen die voor de rechtspersoon handelden kunnen samen worden veroordeeld.

Ook de verzwarende omstandigheid van de gewoonte is op dezelfde gronden als vermeld voor de eerste beklagde bewezen.

De telastleggingen B1, B2, C1 tot en met C13 zijn ten aanzien van de tweede beklagde bewezen.

11.1 De feiten die aan de telastleggingen B2 en C1 tot en met C13 voor de eerste beklagde en B1, B2, C1 tot en met C13 voor de tweede beklagde ten grondslag liggen, zijn, zoals reeds vermeld, in hoofde van de beklagden telkens de uitvoering van eenzelfde misdadig opzet en maken aldus slechts één misdrijf uit waarvoor slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk de zwaarste straf, dit is de straf van toepassing voor de telastleggingen C1 tot en met C13, dit is voor de eerste beklagde een hoofdgevangenisstraf van een jaar tot vijf jaar en

een geldboete van € 1000 tot € 100 000 of één van deze straffen alleen en voor de tweede beklagde een geldboete van € 6 000 tot € 200.000.

11.2 Er werden jarenlang, nl. binnen de vervolgde periodes, kamers verhuurd die ongeschikt waren om te verhuren. Het financiële belang van de vzw werd jarenlang boven het belang van de huurders en hun recht op basiscomfort gesteld. De vastgestelde gebreken waren echter niet van die aard dat de kamers onbewoonbaar waren, maar wel waren er risico's op brand en elektrocutie.

11.3 De beklagden vragen ook aan het hof, net zoals de tweede beklagde aan de eerste rechters vroeg, om aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen over de verenigbaarheid van de strafbepaling van artikel 17 van het decreet van 4 februari 1997 met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, aangezien eenzelfde strafmaat bepaald is voor het verhuren van ongeschikte zowel als onbewoonbare kamers, terwijl de verhuring van een onbewoonbare kamer als een zwaardere inbreuk zou moeten worden beschouwd en dus zwaarder zou moeten worden bestraft.

Het hof is van oordeel dat deze vraag niet moet worden gesteld aangezien artikel 17 van het Kamerdecreet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet klaarblijkelijk niet schendt. (art. 26, § 2, 2° Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof).

Terecht hebben de eerste rechters er op gewezen dat de ongeschiktheid of onbewoonbaarheid immers één van de vele niet wettelijk bepaalde elementen naast andere elementen is waarmee de rechter rekening kan houden om de strafmaat te bepalen. Het loutere feit dat de wetgever ten aanzien van een enkele omstandigheid niet in een zwaardere bestraffing heeft voorzien en in dat opzicht twee verschillende toestanden gelijk behandelt, houdt klaarblijkelijk nog geen schending van het gelijkheidsbeginsel in. De gelijke behandeling, door de wet, van twee categorieën van schuldigen verhindert niet dat de rechter, in elk geval afzonderlijk, de ernst van de begane fout zal moeten beoordelen en, binnen de door de wetgever vastgestelde perken, de straf in overeenstemming zal kunnen brengen met de graad van schuld van de beklagde.

11.4 De eerste beklagde vraagt in ondergeschikte orde dat hem de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling zou worden verleend.

Er zijn echter geen redenen om aan deze beklagde deze gunst te verlenen. De hierna uitgesproken geldboete met gedeeltelijk uitstel is niet van aard enige sociale reclassering in het gedrang te brengen of de sociale declassering van deze beklagde tot gevolg te hebben. Bovendien zou het verlenen van opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor de beklagde een verkeerd signaal zijn en hem onvoldoende de ernst van het voor hem bewezen verklaarde misdrijf doen inzien.

5

De vastgestelde gebreken waren talrijk, zoals niet afgeschermd uitelinden van elektrische geleiders, stopcontacten met een aardingspen die niet waren aangesloten op een beschermingsgeleider, met een vals gevoel van veiligheid ten gevolg, enkel koud water in de keuken, geen voldoende grote koelkast in de keuken, enkel koud water in de douche, te weinig toiletten, onvoldoende stopcontacten in de kamers, soms geen vast lichtpunt in de kamers, geen lavabo met koud en warm water in de kamers, onvoldoende bevestiging van de trap van de eerste verdieping naar de tweede verdieping in het pand met nummer

De onrechtmatige verhuring deed zich ook over lange tijd, nl. in de te last van de beklaagde vervolgde periode van 22 april 2007 tot 19 januari 2012, voor. De feiten zijn dan ook objectief erg.

In het voordeel van de eerste beklaagde houdt het hof rekening met zijn bijna blanco strafverleden en het feit dat de inbreuken vooral bestonden door de rudimentaire basisvoorzieningen die maakten dat de lokalen op zich niet voor kamerverhuur in aanmerking mochten komen, zonder dat er veiligheids- of gezondheidsrisico's waren die de kamers onbewoonbaar maakten.

De geldboete opgelegd door de eerste rechter is ook voor het hof passend naar keuze van straf, omvang en verantwoording ervan, met dien verstande dat, nu thans de gevangenisstraf en de geldboete niet meer samen dienen te worden opgelegd, artikel 85, tweede lid Sw. niet meer moet worden toegepast.

Aan de beklaagde, die in de wettelijke voorwaarden daartoe verkeert, kan uitstel van de tenuitvoerlegging worden verleend gedurende een termijn zoals hierna bepaald. De straf immers, opgelegd aan de beklaagde, gaat de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven en hij werd tot op heden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden. Het hof verwacht bovendien dat de veroordeling de beklaagde zal aanzetten zich aan dergelijke feiten niet meer schuldig te maken.

11.5 De feiten die aan de telastleggingen B1 en 2 en C1 tot en met C13 ten grondslag liggen, zijn ook in hoofde van de tweede beklaagde de uitvoering van eenzelfde misdadig opzet en maken aldus slechts één misdrijf uit waarvoor slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk de zwaarste straf, dit is de straf van toepassing voor de telastleggingen C1 tot en met 13.

De eerste rechters oordeelden evenzeer passend over de bestraffing van de tweede beklaagde wat de keuze van straf, omvang en verantwoording betreft. De geldboete werd terecht gedeeltelijk met uitstel opgelegd.

12.1 Nu de feiten werden gepleegd deels voor en deels na 1 januari 2012 werden de geldboeten voor de beide beklaagden terecht vermeerderd met 50 decimes.

12.2 De eerste rechters oordeelden correct over de bijdrage voor het Slachtofferfonds.

De vergoeding voor administratieve kosten moet sinds 1 december 2012 worden bepaald op € 50 (art. 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken vastgesteld bij K.B. van 28 december 1950, zoals laatst gewijzigd bij art. 1 van het K.B. van 13 november 2012, (B.S., 29 november 2012). Ook deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf. Het bedrag ervan bedraagt actueel na indexatie zoals bepaald in artikel 2 van het Algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, € 51,20.

12.3 Ten onrechte veroordeelden de eerste rechters de beklaagden hoofdelijk tot de gerechtskosten nu zij niet allen voor eenzelfde misdrijf werden veroordeeld en niet werd vastgesteld dat de kosten ondeelbaar zijn veroorzaakt door de misdrijven die hun gemeen zijn.

Het hof oordeelt over de gerechtskosten in beide aanleggen zoals hierna bepaald.

12.4 De eerste rechters oordeelden correct over de overtuigingsstukken neergelegd op de correctionele griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Gent onder de nummers en

13.1 Het openbaar ministerie vraagt wat de bijzondere verbeurdverklaring van de huurgelden betreft de bevestiging van het bestreden vonnis.

13.2 Het is voor de bijzondere verbeurdverklaring niet relevant en ook grotendeels niet correct dat de huurgelden niet zouden zijn ontvangen door de tweede beklaagde ingevolge de beweerde malversaties van de oorspronkelijke derde beklaagde.

13.3 Op goede gronden vermeld in randnummer 21 van het bestreden vonnis, die het hof tot de zijne maakt, hebben de eerste rechters geoordeeld dat de bijzondere verbeurdverklaring moet worden uitgesproken, werd het equivalent van het wederrechtelijk vermogensvoordeel geraamd en de tenuitvoerlegging van de verbeurdverklaarde gelden voor de helft met uitstel verleend. Het hof merkt wel op dat waar in de voorlaatste alinea op het blad 21 van het bestreden vonnis is vermeld "hen" dit "haar" moet zijn.

De eerste rechters hielden wel degelijk en correct rekening met huurachterstallen, de kosten voor de nutsvoorzieningen en met de vorderingen van de burgerlijke partijen.

14.1 De Vlaamse wooninspecteur vorderde bij brief overgemaakt aan het openbaar ministerie op 27 juni 2011 het herstel, namelijk het geven van een andere bestemming aan het pand hetzij het slopen van het pand indien niet verboden, binnen een termijn van tien maanden, en een dwangsom van € 125 per dag vertraging, volgend op het verstrijken van de hersteltermijn.

14.2 Voor het hof vraagt de eiser tot herstel mondeling de oorspronkelijke uitvoeringstermijn voor de werken zoals toegekend door de eerste rechter te bevestigen en geen bijkomende termijn op te leggen en ook de opgelegde dwangsom te bevestigen. Hij wijst er op dat de

eerste rechter de uitvoerbaarheid bij voorraad heeft bevolen van de beslissing over het herstel.

14.3 Artikel 20*bis*, § 1 Wooncode, dat thans van toepassing is, bepaalt net als artikel 17*bis* van het Kamerdecreet zoals van toepassing op het ogenblik van de feiten, dat de rechter het uitvoeren van werken of het geven van een andere bestemming aan het pand of het slopen aan de overtreder kan bevelen, hetzij ambtshalve, hetzij op vordering van de wooninspecteur, hetzij van het college van burgemeester en schepenen.

14.4 De opdeling van de panden in kamers is niet vergund. Zonder uitvoering van werken voldoen de kamers niet aan de voorwaarden om als kamers te worden verhuurd. Door de uitvoering van werken zou het aantal (regelmatig vergunde) woongelegenheden worden gewijzigd. Een stedenbouwkundige vergunning is hoe dan ook noodzakelijk.

Er is bijgevolg beletsel om de kamers geschikt te maken voor verhuring overeenkomstig het Kamerdecreet en de voor kamers geldende bepalingen van de Vlaamse Wooncode.

De gevorderde herstelmaatregel is gegrond.

14.5 Ten onrechte beroept de tweede beklaagde zich op de op 27 mei 2011 verkregen stedenbouwkundige vergunning voor onbepaalde duur (stuk 516 strafdossier) om een langere hersteltermijn dan gevraagd door de wooninspecteur te bekomen.

Nu de tweede beklaagde in haar conclusie voor het hof stelt dat door omstandigheden buiten haar wil de vergunde werken nog niet zijn aangevat is volgens artikel 4.6.2., § 1, eerste lid, 1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) de stedenbouwkundige vergunning in die omstandigheden kennelijk van rechtswege thans vervallen.

14.6 Gelet op het jarenlange talmen van de beklaagden om tot het herstel over te gaan dient de hierna bepaalde hersteltermijn te worden toegekend. Een gebrek aan financiële middelen om de bekomen maar inmiddels niet langer vergunde werken uit te voeren kan niet worden aanvaard als verschoonbaar voor dit talmen.

14.7 Op dezelfde gronden wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

De termijnen die hun thans hiertoe nog worden verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art. 1385*bis* laatste alinea Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

14.8 Er zijn geen afdoende redenen aangevoerd om de hersteltermijn te doen lopen sinds het bestreden vonnis.

§

De beslissing van de eerste rechters om de beslissing over het herstel uitvoerbaar bij voorraad te verklaren is, eveneens gelet op het jarenlange talmen om daartoe over te gaan, te bevestigen.

14.9 Overeenkomstig artikel 20bis, § 7 van de Wooncode dient ook het college van burgemeester en schepenen van de stad te worden gemachtigd tot ambtshalve uitvoering van het herstel.

15.1 Bij afwezigheid van en het voor de eerste rechter overgelegde stuk op de rechtszitting van 7 januari 2013 zijn de burgerlijke belangen van deze burgerlijke partij niet in staat van wijzen.

15.2 De burgerlijke partij verklaart zijn conclusie voor de eerste rechter te hernemen. Dit houdt een incidenteel beroep in; dit beroep is ontvankelijk.

Op goede gronden, die het hof tot de zijne maakt, beslisten de eerste rechters in de randnummers 28 en 29 in het bestreden vonnis dat de schade van de burgerlijke partij, gestoeld op de telastlegging C3, in billijkheid en voor de in die telastlegging beperkte periode dient begroot te worden op basis van de huurgelden die door de burgerlijke partij werden betaald enerzijds en dat met de ernst van de ongeschiktheid van de kamer moet worden rekening gehouden anderzijds. De kamer kon worden bewoond, dus zijn de huurgelden niet integraal onterecht geïnd.

Er is geen enkele reden om de beslissing van de eerste rechters op dit punt te wijzigen, daaronder begrepen de beslissing over de intresten.

Ook over de toekenning van de rechtsplegingsvergoeding oordeelden de eerste rechters correct. Het hof maakt de overwegingen hieromtrent tot de zijne.

15.3 De burgerlijke partij verklaart ook zijn conclusie voor de eerste rechter te hernemen. Dit houdt ook een incidenteel beroep in; dit is eveneens ontvankelijk.

Eveneens op goede gronden, die het hof tot de zijne maakt, beslisten de eerste rechters over de schade van deze burgerlijke partij, gestoeld op de telastlegging C7. Ook deze schade moet in billijkheid begroot worden op basis van de huurgelden die door de burgerlijke partij werden betaald in de te last gelegde periode en de ernst van de ongeschiktheid van de door hem gehuurde kamer die niet onbewoonbaar was.

Ook over de toekenning van de rechtsplegingsvergoeding oordeelden de eerste rechters correct. Het hof maakt de overwegingen hieromtrent tot de zijne.

15.4 De rechtsplegingsvergoeding in beroep wordt, nu de burgerlijke vorderingen slechts gedeeltelijk gegrond worden bevonden, op dezelfde gronden zoals vermeld in het bestreden vonnis voor ieder van de burgerlijke partijen begroot zoals hierna vermeld.

16. Terecht hielden de eerste rechters eventuele overige burgerlijke belangen ambtshalve aan.

§

OP DEZE GRONDEN
Het hof,

rechtsprekend op verstek voor de burgerlijke partij
en op tegenspraak voor de overige partijen,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de artikelen aangehaald door
de eerste rechters, uitgezonderd artikel 85 Sw., en:

- art. 211 Sv.,
- art. 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in
gerechtzaken,

verklaart de hoofdberoepen en de incidentele beroepen ontvankelijk en
er ten gronde over beslissend:

op strafrechtelijk gebied:

bevestigt het vonnis in de mate het is bestreden wat betreft de beslissing
over de schuld en de straf opgelegd aan de beklaagde
en de bijdrage aan het Slachtoffertonds:

wijzigt het vonnis in de mate het is bestreden voor het overige als volgt:

veroordeelt voor de tenlasteleggingen B2 en C1 tot en
met C13 samen tot een geldboete van € 1.000, vermeerderd met vijftig
decimes, aldus gebracht op € 6.000, of een vervangende
gevangenisstraf van drie maanden,

verleent gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging van dit
arrest voor de duur van drie jaar vanaf heden voor wat betreft € 700 van
de opgelegde geldboete, vermeerderd met 50 decimen tot € 4 200, of
twee maanden van de vervangende gevangenisstraf,

veroordeelt en de
elk tot het herstel van de panden te
en op de wijze zoals door de Wooninspecteur gevorderd, dit is
het geven van een andere bestemming aan de panden hetzij het slopen
van de panden indien niet verboden binnen een termijn van tien
maanden vanaf heden,

zegt dat op vordering van de wooninspecteur en de
elk een dwangsom van € 125 zullen
verbeuren per dag vertraging in de uitvoering van de herstelmaatregel
vanaf het verstrijken van de termijn van tien maanden vanaf heden,

machtigt de wooninspecteur en het college van burgemeester en
schepenen van de stad indien de veroordeelden in gebreke blijven
om de bevolen herstelmaatregel binnen de gestelde termijn zelf uit te
voeren om ambtshalve in de uitvoering ervan te voorzien,

beveelt dat dit arrest, wat betreft de beslissing over het herstel,
uitvoerbaar is bij voorraad, niettegenstaande elk verhaaf,

veroordeelt en de
elk tot betaling van de vergoeding voor administratieve kosten
van € 51,20,

veroordeelt en de
hoofdelijk in vier vijfden van de kosten gevallen in eerste aanleg
aan de zijde van het openbaar ministerie, vaststellend dat deze kosten
ondeelbaar zijn veroorzaakt door de misdrijven die hun gemeen zijn,
deze kosten in totaal begroot op € 390,48,

veroordeelt en de
hoofdelijk tot de kosten in beroep gevallen aan de zijde van het
openbaar ministerie, die kosten ondeelbaar veroorzaakt door de
bewezen misdrijven die de beide beklaagden gemeen zijn, thans begroot
op € 399,41,

op burgerrechtelijk gebied:

bevestigt het vonnis in de mate het is bestreden,

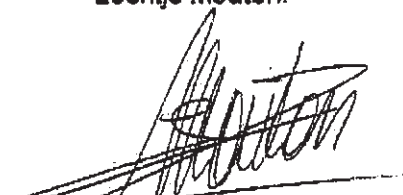
veroordeelt en de
hoofdelijk in de kosten in beroep gevallen aan de zijde van de
burgerlijke partijen en daarin begrepen
de rechtsplegingsvergoeding, voor elk van de burgerlijke partijen
bepaald op € 440,

stelt vast dat de vordering van de burgerlijke partij
niet in staat van wijzen is en stelt de beslissing over die vordering
onbepaald uit,

wijst het meer of anders gevorderde af als ongegrond.

Kosten eerste aanleg:	€ 390,48
Kosten beroep:	
Afschrift vonnis:	€ 99,00
Afschriften akten HB:	€ 9,00
Opstelrecht ber.bekl.:	€ 70,00
Dagvaarding:	€ 185,10
	€ 363,10
+ 10 % :	€ 36,31
Totaal :	€ 399,41

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Dirk Van Remoortel, als voorzitter, en de raadsheren Peter Ghijs en Bart Meganck, en in openbare terechtzitting van 13 december 2013 uitgesproken door voorzitter Dirk Van Remoortel, in aanwezigheid van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

Leentje Mouton

Bart Meganck

Peter Ghijs

Dirk Van Remoortel

ARS-nr. : 2013/ 4541

18 DEC. 2013

Aangeboden op
Niet te registreren;

177/1
Anja WILLEMS
Adviseur a.i.